

Hüüdja Hääl

Detsember 2019

Jumala Sõna kuukiri

„Ärge kartke! Sest vaata, ma kuulutan
teile suurt rõõmu, mis saab osaks kogu
rahvale, et teile on täna sündinud
Taaveti linnas Päästja, kes on Issand
Kristus.” Lk 2:10-11

Kes minu juurde tuleb, see ei nälgi iialgi, ja kes minusse usub, see ei janune enam iialgi. Jh 6:35.

Need sõnad tuleks kirjutada kuldsete tähtedega, mis veel parem, elavate tähtedega südamesse, et igaüks teaks, kuhu tema teekond lõpeb, kui ta sellest elus lahkub, mida ta kõigis tegemistes ja tegemata jätmistes, nii õhtul voodisse minnes kui hommikul tõustes, kõiges tunneks ja harjutaks seda kuldset oskust: siin, Kristuse juures, puhkab minu hing, et ma ei näeks nälga ega kannataks janu. See mees ei valeta minule. Need on väga väärtuslikud, kallid ja meeldivad sõnad. Neid peame teadma ja neid ära kasutama ning ütlema: nende turvas tahan õhtul puhkama minna ja jälle hommikul tõusta; nendele sõnadele lootes tahan magada, ärkvel olla, teha tööd ja kohata kõiki ohte. Kuigi kõik puruneks kildudeks ning kui ka isa ja ema mind hülgaksid, siis kui ma põgenen Kristuse juurde, tahab ta mind aidata. Sest need sõnad on kindlad ja ta ütleb: looda minu peale, siis sa elad.

MARTIN LUTHER

SISU

Fr. Mangs. RAHVAS	
ÄRKAMAS XIV.....	3
V. Viikilä. PALVEST.....	7
P. Jašek. TAGAKIUSATUD.....	18
BRUCE'I LUGU.....	27
R. Stendal. MISJONIPILOODIKS	
KOLUMBIAS.....	33

Hüüdja Hääl

Jumala sõna kuukiri.

Tellimisindeks 78 237

Nr. 12 (375) 2019.

Kolmekümnes aastakäik.

Toimetaja HEIKI PÕLDARU

tel 5545044

Toimetuse postiaadress:

Imavere, 72401, Järvamaa

MTÜ Hüüdja Hääl

a/a EE732200221004116193

Süüdja Hääl

Parandage meelt, sest taevariik on lähedal.

Jeesus tuleb varsti.

DETSEMBER

Nr 12 (375)

2019

Rahvas ärkamas XIV

Enesetapu äärel

Oli hilissügisene öö. All sadamas lonkis noor mees aeglaselt edasi-tagasi piki rannakai äärt. Vihm peksis talle näkku ning tuul rebis ja kiskus tema lühikest kulunud kehakatet. Veel nädal tagasi oli tal olnud soe jope, kuid see oli läinud pandimajja. Viimased päeval kogutud sendid oli ta viinud sealsamas nurgal asuvasse öllekohvikusse. Sealt visati ta tund aega tagasi välja, sest kõrts selleks päevaks suleti.

Nüüd oli ta üksi. Oli öö. Hall ja külm nii väliselt kui sisemiselt. Ta ei olnud küll nii

joobnud, et poleks võinud ööbida mingis linna tagasihoidlikus võõrastemajas, kui tal oleks olnud need kaks krooni, mida peremees nõudis odavama voodi eest. Kuid ei saanud mõelda, et nii hilja öösel oleks võinud kohata armulikku inimest, kes oleks annetanud temale kaks krooni öömaja tasuks. Ta võinuks ööbida ka politseimajas, ent see oli siiski kõige äärmuslikum võimalus...

Peale selle ta oli nii küllastunud elust, et ta isegi ei kahatsenud seda, et oli jäänud taeva alla sellel tuulisel sügisööl. Ta oli tormise ilmaga kodunenud. See meenutas talle tema oma sisemist

olukorda. Mitu kuud oli isesugune mõte vaevanud teda ööl kui päeval ning nii täielikult haardesse saanud, et talle oli hakanud see meeldima. See oli mõte enesetapust.

“Miks tegelikult tasub elu jätkata. Mul ei ole ju midagi, mille nimel elada. Pole kodu – ega tõelisi sõpru – samuti mitte tööd ega isegi soovi seda teha. Ainus, mis lubab mul veidigi nautida olemasolu, on vein. Kuid sedagi ei saa ma endale hankida millal iganes. Kui ma siiski seda saan, on tagajärjeks alati põrgu. Tunnen ennast nagu siga, kui ärkan järgmisel hommikul.”

Rannakai nurgas kohisesid lained avasadamast. Seal all sügavuses loksus ja ahvatles nii kummaliselt. Otsekui oleks mõni lainehari viibanud talle ja kutsunud teda oma pehmesse sügavasse sülle.

“Ma hüppan sinna. Teen lõpu sellele halvale. Tõsi küll, see on meeletu, kuid veel meeletum on elu jätkamine. Teen lõpu vaesusele, haigusele ja küllastumisele. Hävitan viinahimu. Mina lihtsalt kaon ja saan rahu.”

Ta oli peatunud ja seisis kaldakail, vaadates alla

sügavusse, valmis järgneval sekundil tegema hüppe, mis igaveseks siirdaks ta ära elavate hulgast. Läbi tema kohises otsekui õnnetunne, kui ta mõtles, et varsti on kõik lõppenud. Polnud mingit probleemi hüpata, raskem oli jätta hüppamata.

Kuid just olnud valmis hüppama, kuulis ta enese taga pimeduses liikumist. Otsekui samme. Järgmisel hetkel astus uduvihmast esile sõbra-liku häälega inimene:

“Kas saate laenata mulle tikke? Mu sigar on kustunud vihmast ega ole mul, millega seda süüdata.”

“Jah, võin.”

Lähima kuuri taga oli seda-võrd vaikne, et tikk põles mõned sekundid, mida vajas võõras, et imeda tuli oma sigarisse. Paar korda tugevalt tõmmanud, ütles ta palju tänu ja soovis head ööd. Järgmisel hetkel oli ta läinud ja õnnetu oli jälle üks.

Ta jäi seisma kuuri vaiksemale küljele ja mõtles:

“Oli vast ebameeldiv, et see mees pidi just nüüd tulema, kui elu lõpetamine ei põhjustanud minule vähimatki

vaeva. Kas hiljutine laineteko-
hoin ei olnud nagu rahustav
muusika? Ei piinanud mind
enam külmus ega vihm, kui
mõtlesin, et olen varsti ära
kõigest. Siis tuli see keegi ja
rikkus kõik, paludes väga iga-
päevaselt tikku kustunud
sigarile. Nüüd seisan taas siin
külmast värisedes.”

„Kuid kas see pole kumma-
line, et mees pidi tulema just
praegu. Kui ta poleks tulnud,
magaksin arvatavasti juba
viimset kehtvat und seal
sügaval allpool. Siis poleks
vaja enam kunagi muretseda
ööaja pärast, mitte kunagi
külmetada, ega oleks mind
kunagi kiusanud viinahimu,
millest on nii raske vabaks
pääseda.”

Mida too võõras õigupoolest
tegi siin sadamas sellisel kel-
laajal? Ta oli korralikult riie-
tatud ja kindlasti oli tal hea
kodu. Miks ta pidi pöörduma
siia ja paluma tikke just
minult, kui olin hüppamas
alla? Kes saatis tema? Kas
Jumal?

„Jumal!”

Ta sosistas seda sõna
endamisega poolhäälega. Pikka
aega polnud mõte Jumalast
saanud kohta tema südames.

Mitu aastat polnud tema huu-
led lausunud seda nime nii
nagu siis.

Teadmata, kas ta magas või
oli ärkvel, oli ta ootamatult
nägemas udus ja sumus enda
ees olendit, kes vaatas teda
kirjeldamatult kurbade silma-
dega. Kontuurid oli hägused
ja hämarad. Kuid silmi ta
tundis.

“Ema!”

Ta summutas hüüatuse ja
astus sammu edasi, et
haarata kinni imepärasest
olendist. Kuid järgmisel het-
kel oli see kadunud ja mees oli
jälle üks. Nüüd ta kartis.

Kindlasti ma sonin. Näen
pettekujutlusi. Olen viimasel
ajal palju joonud ja liiga vähe
söönud. Olen minemas
hulluks. Võib-olla see polegi
paha.

Kuid igal juhul olid silmad
ema omad. Sellest ei saa
vabaneda. Just nii vaatas ta
mind sagedasti, siis kui tulin
öösel koju pooljoobnult. Vahel
olid tema silmad täiesti
pisarates.

„Vaene ema! Pidid minu
pärast palju kannatama.
Pingutasid ennast haigeks,
kui püüdsid minust teha

meest, kuid sa ebaõnnestusid. Sina palvetasid, uskusid ja lootsid, kuid surid ometi enne aega – surid kurvastusest kadunud poja pärast, kes täna öösel kavatses lõpetada oma päevad. Kui oleksin saanud paluda sinult andeks, enne kui teen selle sammu! Kui oleksin kasvõi ainsa korra saanud pigistada sinu kätt, enne kui lähen teise igavikku, kui läksid sina viis aastat tagasi!”

“Teise igavikku! Mida ma räägin? Kas selline on olemas?”

“Kas on võimalik, et see põrgu, mille olen loonud endale maa peal, jätkub ka teises ilmas isegi siis, kui lained on löönud kokku minu pea kohal. Kas on võimalik, et ma ei saa lõpetada oma eksistentsi?”

„See on võimalik. Võib-olla on emal ja Piiblil õigus. Seal põrgus ei ole mingeid laineid, mis tormisel sügisööl ahvatlevad mind oma uinutavasse sülelusse. Seal ei saa teha enesetappu. Seal pean jätkama ja jätkama – kogu igaviku ilma päästeta ja ilma lootuseta. Kindlasti on põrgu veel halvem sellest, kus nüüd

elan.”

„Võib-olla saatis Jumal minu juurde selle mehe hetk tagasi. Võib-olla seisis ema seal ja palus pilguga mind peatuda. Kui siiski on tõde, et ta elab teises maailmas ja mingil imelisel viisil võib jälgida mind siin all! Kuid oleks kahju, kui ta jätkuvalt muretseb minu pärast. Ometi nägin äsja tema silmi. Võib-olla näitas Jumal neid minule, et päästa mu hinge enesetapja põrgust.”

Sisemise sunni ajel kõndis mees vaikselt eemale rannakaist ning lainete mühist ja hauast.

Mõni päev hiljem istus ta koos tuhandetega koosoleku saalis. Ta oli ikka veel jopeta ja tema näol oli selgelt näha öise ülevalolemise, kannatuse ja pahe märke. Sellel õhtul toimus see, et Jumal sai temast haarde. Enne koosoleku lõppu lamas ta kahetseva patusena Kristuse risti juures, paludes armu.

Ta sai armu. Temast sai uus inimene. Ta sai päästetud.

Hiljem kuulsin vahel teda tunnistamas sellest, mida

tähendab pääste Jeesusest Kristusest temale. See tähendas uut elu nii ihule kui hingele, uut lootust nii ajaks kui igavikuks. Tunnistades pöördus ta iga kord lõpuks tagasi selle öise elamuse juurde all sadamas:

“Seal Jumal haaras minu elu. Seal pani ta mind mõt-

lema. Nüüd ma tean, et tema saatis minu juurde selle mehe paluma tikke oma kustunud sigarile. Jumal lubas mu silmadel näha oma ema kuju just siis.”

FRANK MANGS

Palvest

Räägin palvest, kuna Jumal tahab inimesi eraldada suuremaks palvevõitluseks. Samuti soovib ta, et iga uskliku palveelu värskeneks ja sellel oleks rohkem tulemuslikkust.

Nehemja raamatust pane-me tähele, mis oli tähtis. Alati seab Jumal töömeeste ülesanded tähtsuse järjekorda. Mõni näide nii Nehemjast, Esrast kui ka Saalomonist.

Enne kui Saalomon langes, oli ta tõeline Jumala mees. Alustanud kuningana, elas Saalomon Taaveti ehitatud seedripuust palees. Ka väiksem palee kõlbab seni, kuni tempel valmib. Ta pidas olulisemaks rajada enne tempel ning alles seejärel ehitas

ta oma lossi. Templi ehitamine on inimesele oluline siis, kui ta elab Jumala läheduses. Üheks põhjuseks, mille tõttu Jumal ilmus nii võimsalt templi pühitsemisel, oli Saalomoni meelsus.

Meenutame Esra tagasi-pöördumist Paabelist. Mis ehitati esimesena? Esmalt ehitati altar. See oli kõige tähtsam, et kohe seada sisse igapäevased ohverdamised. Mis on tähtsam meie elus?

Igapäevaste ohvrite juurde kuulusid hommikune ja õhtune põletusohver koos selle juurde kuuluvate joogi- ja roaohvritega. Põletusohvri sügavam mõte on oma tahte allutamine Jumala tahtele. See pidi olema regulaarne nii

hommikul kui õhtul, sest sellega inimene kuulutas: „Mitte minu, vaid Sinu tahtmine, Issand, sündigu.”

Pühendumine peab olema regulaarne uskllike elus. Mitte nagu lubadused, et uuel aastal hakkan paremini elama. Eelmisel aasta läks nagu läks, kuid nüüd hakkan lugema Piiblit iga päev. Sama kordub aasta pärast.

Jumala tahteale alistumine on igapäevane asi. Kui hommikul palvetame: „Sinu tahtmine sündigu täna”, võime oodata, et Jumal mingil viisil austab oma nime sinu ja minu kaudu.

Mis oli tähtis Nehemjale, kes oli mainekas ametis Paa-beli kuninga õukonnas? Tema pidas esmaseks müüride ehitamist. Oluline on ehitada kaitsemüürid, muidu me ei ole rahvas ning oleme avatud mitmesugusele häbistamisele ja pilkamisele. Jumala käsku ei saa täita enne, kui müürid on korras.

Meenutame, millise võitluse läbis Nehemja erinevate vaenlaste tõttu, kes tegid kõik, et takistada müüride ehitamist. Araablase piirkond paiknes Judeast allpool, tänase Saudi-

Araabia kandis. Teine vaenlane paiknes Samaarias ja kolmas oli neist põhja pool.

Nehemja teadis, et müür eraldab neid paganrahvastest. Oleme müüride vahel kaitsitud Jumala rahvana. Väravad pidid olema suletud hingamispäeval, et ei toimuks kauplemist, sest hingamispäev on eriliselt Jumalale pühitsetud päev.

Tänapäeval näeme müüride lammutamist koguduse ümber. Püütakse olla nagu teised: ka meie joome õlut, läheme kinno ja tantsupeole nagu teised. Müürid on langedud ja me vajame uut Nehemjat, kellel on meeleväld ja vägi osutada, milline peab olema Jumala kogudus.

Pääste eraldab meid maailmast. See peab olema kirgas, selge ja jõuline, nii et me ei hakka milleski kaupleva, järgi andma ega muutma seda maailma ootuse kohaselt, nii et lõpetame patust rääkimise.

Ühes nelipühakirikus rääkis jutlustaja meeleparandusest. Ta kutsuti korrale ja öeldi, et meie kirikus ei räägita meeleparandusest ega patust. On mindud kaugele müüride lammutamises.

Nehemja saavutas Jumala abiga võidu uskumatu vastasseisu üle. Ta kutsus üles rahvast, kes oli väsinud: „Ehitame oma vendade ja poegade, tütarde ja naiste ning kodude pärast.”

Võime mõista seda vaimulikult ja palvetada pääste selguse pärast. Palvetame, et meie pojad teaksid, mis on pääste, et järgnev sugupõlv ei rebiks alla seda, mis on ehitatud.

Täna on uskutulemine ja pääste nagu porisse tallatud. Parim uskutulemine on endiselt patutunnetuse abil. Patutunnetust ei saa olla, kui me ei tea, mis on patt. Peab jutlustama sellest, mis on patt. Seda püütakse ära võtta mis tahes hinnaga.

Rm 15:30: „*Ma kutsun teid üles, vennad, meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi ja Vaimu armastuse läbi võitlema koos minuga palvetes Jumala poole minu eest.*”

Paulus oli kogu ajaloo vägevaim Jumala sõna kuulutaja, kes kasutas kõiki armuande, kes oli käinud ilmutuses taevas ja kuulnud räägitamatuid sõnu.

Paulus sai evangeeliumi ilmutuse kaudu. Keegi teine pole evangeeliumi sel viisil saanud ja täna püütakse seda evangeeliumi murda.

Tänaused prohvetid püütakse tõsta Pauluse kõrvale ja tuua uut Piiblit selle Piibli kõrvale. Me ei võta vastu uusi ilmutusi selle Piibli asemele. Kontrollime prohvetearinguid selle Piibli alusel.

Ometi vajas Paulus abi võitluses evangeeliumitöös, et roomlased palvetaksid tema eest. Oleme kõik Jumala riigi töölistena kogenud lausa käegakatsutavalt eestpalvet, aga ei tea, kes palvetab. Siis avaneb Jumala sõna või ilmutus täiesti uuel viisil.

„Palvetes Jumala poole minu eest,” ütles Paulus. Ka mina tänan Jumalat paljude eestpalvetajate eest, kes küsivad, mis juhtus siis ja sellel hetkel.

Räägin ühe juhtumi. Olime Indias sõitmas täistuubitud Jeepiga. Autos ei tohi olla rohkem inimesi kui lubatud, kuid Indias mahub autosse palju rohkem sõitjaid kui Soomes. Sõidame aeglaselt. Mina istun koos teistega auto tagaosas ja näen, kuidas tagant

läheneb veoauto. Mõtlen, millal ometi hakkab veoauto mööda sõitma, kui see järjest ligineb.

Ma ei jõudnud teha muud, kui hüüda „Jeesus!” – ja siis pörkas see kokku meie Jeepiga. Meie auto tõusis õhku ja kukkus tagasi teele, kuid ei läinud kraavi. Veoauto aga sõitis kraavi.

Siis ma hakkasin loendama: 23 inimest tuli välja selle veoauto kabiinist. Autojuht ei näinud ilmselt midagi.

Seejärel saatis Vaasas olev õde mulle sõnumi: „Mis juhtus sellel ajahetkel, kui ma pidin sinu pärast hüüdma Jumala poole?”

Mina olin õnnetuses samal hetkel, kui inimene Soomes palvetas. Palvel ei ole vahekaugusi ega piire.

„Palvetes Jumala poole minu eest.” Kui Paulus vajab tugeva Jumala mehena eestpalvet, kui palju enam vajame seda meie. Olgu meil eestpalvetajaid ja tänu Jumalale, et ta annab neid.

Fl 1:30: „... ning võidelda sedasama võitlust, mida te minust olete näinud ja nüüd minust kuulete.”

Need olid kogudused, keda Paulus oli sünnitanud evangeeliumi kaudu. Ta oli olnud Filipi vanglas. Olen ise näinud seda vanglat, kui külastasin Filipit. Seal polnud mingeid mugavusi. See oli määrdunud, reostatud, sega-mini olev koht.

Kuid Paulus oli õpetanud Filipi koguduse palvetama. Nüüd pidasid filiplased samasugust võitlust Pauluse eest. Nende võitlus oli palves. Tänu Jumalale koguduste pärast, kes palvetavad misjonäride eest.

Fl 1:27: „*Ainult käituge Kristuse evangeeliumi vääri-
liselt, et mina, olgu tulles ja
teid nähes või tulemata jää-
des, kuuleksin teie kohta, et te
püsite ühes vaimus ja ühel
meelel, võideldes evangee-
liumi usu eest.*”

Inimeste vahel on loomulikku sõprust, kuid palveühendus tähendab palju rohkemat. Kui saab palvetada ühiste teemade pärast koos teistega avameelselt ja vabalt ilma teisi kartmata, on see kõrgeim teadaolev osadus.

Neid leidub haruharva, kellelega saab koos palvetada evangeeliumi usu pärast. Pole

palju palvetajaid, kes hüüavad appi Soome vaimuliku olukorra pärast. Paulusel neid oli, sest ta oli õpetanud just Filipi koguduse eriliselt palvetama evangeeliumi usu eest. Peale selle õpetas ta neid igas olukorras tänama.

Kõik toetus palveelu tõelisusele. See on sama tähtis kui hingamine. Me ei saa olla pikka aega ilma hingamata ega palvetamata. Palvetamine peab saama nii oluliseks elu osaks, et see muudab kõik. Teie hulgast mõningaid valmistab Jumal ette palvevõitlejaks. Selleks vajatakse julgustust, nii et ei olda rahul senise eluga.

Fil 4:2.3: „*Euodiat ma keelitan ja Süntühhet ma keelitan mõtlema ühtmoodi Issandas. Jah, ma palun ka sind, aus teekaaslane, võta oma hoolde need naised, kes on võidelnud evangeeliumi eest koos minu, Kleemensi ja mu teiste kaastöölistega, kelle nimed on eluraamatus.*”

Paulus hindas oma kaastöölisi. Kui kaks naiskaastöölisi olid veidi riiakad, kutsumus Paulus üles neid olema üksmeelsed ühise töö nimel. Kogudus on mõeldud ühis-

tööks. Igaühel on Jumalalt antud ülesanne, mis koguduses avastatakse. Kui igaüks asub oma kohal, on üleloomulik Jumala õnnistus kõige üle.

Kui inimene arvab, et ta peab saama kantsli taha, sest tal on nii palju rääkida, siis seda inimest ei pea lubama kantslisse, sest ta hajutab koguduse. Indias tahaksid kõik olla pastorid, et pääseda lavale jutlustama. Ja kui nad saavad, siis räägivad nad tunni, ütleмата midagi.

Kl 4:12: „*Teid tervitab Epafras, kes on pärit teie seast, Kristuse Jeesuse sulane, kes alati võitleb teie eest palvetades, et te püsiksite täiuslikena ja oleksite täidetud kõigega, mis on Jumala tahtmine.*”

Siin anti Epafrasele palveteesmasid, kes palvetas Pauluse ja võitles koguduse eest. Võideldes on võitlusse haaratud kogu olemus. Ihu, hing ja vaim on kaasas.

Võitlemas pole üksnes üks ihuliige, vaid see haarab kogu olemuse, et te oleksite täiuslikud Kristuses ja täidetud kõigega, mis on Jumala tahtmine. Sel ajal mõisteti, et Jumala tahe on tähtsaim.

Põletusohver oli esimene, mille tähenduse Jumal selgitas. Vastavalt 3. Moosese raamatule oli see oma tahte andmine Jumalale. Siis tuli roahver, mis tähendas elu andmist Jumala kasutusse.

Seejärel tuli osadusohver, milles oli kolm osa. Seejärel tulid süüohver ja patuohver, kuid põletusohver ja roahver olid tähtsamad.

Roahver oli vajalik kui toit Jumalale. Jumala toit on meie palve ja kiitus, kui anname ennast Jumala kasutada.

Olen Indias olles kuulnud oma elu parimad jutlused, mis olid eriliselt Jumala vaimu väes. Metodistide konverentsil oli selline sõnum, mille ajal viidi mind ilmutuste maailma ja ma nägin nägemuses India ärkamist.

Jumala määr peab olema selline, et Püha Vaim tegutseb koosolekul jutluse kaudu. Üks kõrv kuuleb jutlust ja teine Jumala kõnelust ning ilmutusi.

Esimese Timoteose kirjas kutsus Paulus võitlema õilsat võitlust, säilitades usu ja puhta südametunnistuse, mis on võitluse koht, kuna meie

südametunnistust püütakse venitada alguses väikestes asjades. Mis sellest, kui ma natuke valetan.

Mõnes töökohas läheb kitsaks, kui ei räägita kaasa pooltõdesid, millega meid õpetatakse valetama. Väärika usu juurde kuulub usu ja puhta südametunnistuse säilitamine.

2Kr 7:5: „*Sest tõesti, kui me tulime Makedooniasse, ei olnud meie ihul mingit hõlpu, vaid meid vaevati igati - väljas olid tülid, sees kartused.*”

Paulus läks võitlusest võitlusesse, millal visati teda kividega, millal peksti, millal oli ta merehädas. Viis korda elas ta üle laevahuku. On pikk loetelu sündmustest, mis Paulust tabasid. Kuid Jumal lohutas Paulust Tiituse tulekuga.

Tiitus oli Paulusele nagu poeg, Timoteos oli tema teine poeg. Räägin veidi oma pojast Indias. Jumal küsis minult ühe poisi kohta: „Kas lased tal teha enesetapu või võtad ta oma pojaks?”

Seisin Jumala ees ja küsisin: „Mida teha?” Siis võtsin Filipi endale.

Lastekodu reeglite kohaselt on juhatajal keelatud kedagi lastest võtta oma pojaks. Olin raske valiku ees, kui mind süüdistati komisjoni ees, millise raske väärteto olen teinud. Kuid ma ei saanud anda järgi, sest see oli selge Jumala korraldus võtta see orb poiss oma pojaks.

Ma ei teadnud siis, mis temast välja tuleb. See poiss elas minu kõrval ja mina andsin talle sellise eeskuju nagu suutsin isana anda oma pojale. Tahtsin jätta talle eeskuju, et tema isa on palvetav isa. Sellest pojast sai suur palvevõitleja. Helistame nädalas paar korda ja peame Skype'i teel palvevõitlust. On võimas palvetada koos oma pojaga.

Hakkasin lastekodu poistest kasvatama ka tõlke, keda hinnatakse seal kõrgelt. Tahtsin selle kõrge positsiooni anda oma poistele.

Oli see alles töö õpetada kedagi tõlgiks. Alguses poisid ei mõistnud isegi tavalisi väljendeid või sõnu ning see oli aluse rajamine.

Me ei andnud alla ja täna on mu poiss üks parimatest tõlkidest. Teda oodatakse

kõikjale, sest ta tõlgib samas vaimus, kui jutlustaja räägib. Nüüd on sel pojalt, Filipil, oma lastekodu. Temast kasvab suuremastaabiline mees. Ta on korraldanud koosolekuid tuhandetele. Oleme teinud seda ka koos, kuid tema on julge mehena tõstnud esile Jumala teenijaid.

Ma kunagi ei unusta kogunemist, kui meile tuli jutlustama tuntud Jumala teenija. Lastekodu õuele oli mahutatud umbes 3000 inimest. Kui see mees koos naisega hakkas palvetama haigete eest, siis lastekodu poiste silma all haiged tervenesid. Milline suur kogemus oli see lastele ja kõigile. Jumal kasutas seal Filippi tähtsa isikuna.

Kas sul on selline poeg? Pea palvevõitlust, et sulle kasvab oma Timoteos, kellele sa saad edastada oma eeskuju. Tänu Jumalale!

Js 62:6-7: „*Sinu müüride peale, Jeruusalemm, olen ma seadnud vahid; kogu päeva ja kogu öö ei tohi nad hetkekski vaikida. Issanda meenutajad, ärgu olgu teil puhkust ja ärge andke temale puhkust, enne kui ta on rajanud Jeruu-*

salemma ja seadnud selle maa peale kiituseks!”

Võitleja on ka valvur, kes paikneb müüriaugus ja näeb ülevalt torniavast vaenlase tulekut. Me oleme sellised valvurid, kes võitlevad. Meil on ülesanne mitte anda Jumalale rahu päeval ega ööl. Ärge lubage endale puhkust.

Kindlasti olete palvetajatena kogenud, et öösel, kui ärkate, peate esimesena palve. Te olete valvurid, kes takistavad vaenlase tulekut ja näevad, kus on oht.

Prohvetid peavad nägema ette, kuhu lahing suundub. Siis peab kuulama rohkem Jumala kui inimese häält. Mõni väike samm lihameeles viib teise, kolmanda või neljanda vale sammuni ning lõpuks ollakse täiesti eksiteel kas õpetuses, armuannetes või abielus. Prohvetid peavad nägema esimesena, et selles suunas ei tohi edasi minna.

Me ei anna Jumalale puhkust enne, kui Jeruusalemm on rajatud. Me kõik oleme eestpalvetajad Iisraeli eest, kuid see on sümbol ka kogudusest. Me ei anna Jumalale rahu enne, kui kogudus on uuenenud.

See on meie üks tähtsaim palveteema. Me ei taha näha kogudust minema maailma ega Rooma hõlma, paavsti alluvusse. Tahame näha kogudust rajatuna, sõna alusel püsivana, sõna kuulutavana. Me jätkame ja tugevdame võitlust veelgi.

Apostlite 26:9: *„Mina ise olin ka kunagi arvamisel, et ma pean kõigiti vastu tegutsema Jeessuse Naatsaretlase nimele.”*

Tänapäeval paljud võitlevad Jeessuse vastu. Meie asume vastuvõitlusele.

Ef 6:12: *„Meil ei tule ju võidelda inimestega, vaid meelevaldade ja võimudega, selle pimeduse maailma valitsejatega, kurjade taevaluste vaimudega.”*

Kuidas me võitleme kurjade vaimolendite vastu? On kerge sattuda ebatervesse tegevusse, kus inimene oma jõuga peab võitlust vaimuvaldadega ega saa võitu.

Mõni näide oma vaimulikust võitlusest. Ühe reisi ajal Indiasse palus Jumal minult midagi erilist. „Palu keeltes rohkem kui kunagi varem.” Ma keeldusin rääkimast

inimestega autodest või mootorratastest. Sel ajal olid mootorrattad väga tähtsad, samuti jalgrattad.

Ma palvetasin kõik sõidud keeltes, kui istusin mootorratta tagaistmel. Ka autos ei soostunud ma rääkima millegi muust, vaid palvetasin vaikselt keeltes. See oli võimalik võitlus.

Mida ma siis nägin? Kui ma tõusin jutlustama, siis seestunu kukkus maha ja hakkas keerlema nagu Jeesuse ajal. Tema suust tuli vahtu üksnes selle pärast, et kurjad vaimud ei talunud Jumala Vaimu ligiolu.

Tahan äratada teie keeltes rääkimise tähtsuse ja tähenduse. On parem rääkida vaikselt keeltes, kui rääkida kassidest või koertest. Palju tähtsam on olla vaimumaa-ilmas ja kogeda meeleva, mis meile antakse.

Tänavatööl peab palju keeltes palvetama. Mul on kogemusi, kuidas tänaval kaob kiiresti jõud ega juleta enam midagi teha. Siis lähen ma alati tänava serva ja räägin mõne minuti vaikselt keeltes,

ning kogu aeg Püha Vaim annab mulle uut jõudu. Kui olen Püha Vaimu õhkkonnas, siis antakse sõnum kergemini ja taas on jõudu anda traktaati.

Keeltes rääkimine on relv pimedusejõudude vastu, kuid miks seda nii vähe kasutatakse. Seda tuleb teha eesmärgipäraselt ja anda aega keeltes rääkimisele. Kui teil on pikad töösõidud, siis miks te ei räägi keeltes kogu tee, et minna tööle uue jõuga.

Olin laomeheks Outokummus, kus on tohutu suur ladu. Meil oli pool tundi lõunaaega, mille ajal ma suundusin kuhugi lao tagaosa alumisele riiulile ja lugesin seal pool tundi Piiblit. Sõin esmalt kiiresti lõunaleiva ja ülejäänud aja lugesin. Tangime ennast rohkem Jumala sõnaga.

Kutsun teid üles võtma Jumala sõna tõena. Võtke keelterääkimist tõelisena. Võtke palvet ja tööreie tõsiselt, mitte kuulates hip-hoppi CD plaadilt. Muusika võib minna prügikasti, aga palvet ei tohi panna prügikasti.

Räägin nii seetõttu, et Jumal on mulle rääkinud, et minu aeg ei ole enam pikk.

Ootan kojukutset. Räägin nagu oma testamenti, nii et Jumala rahva hulgast tõuseb uusi vägevaid palvetajaid.

Lastekodu naabruses oli üks perenaine sattunud deemonite meelevalda. Küsisin, kuidas selles olukorras võidelda, kuna iga võitlus on eriline. Ei saa minna rutiinselt võitlusse. Peab saama iga kord juhised Pühas Vaimus.

Siis Jumal andis nõu. Läk-sime grupiga naise koju ja lastekodu juhataja võttis õlipudeli, käis ümber maja ja võidis õliga nii maja uksi kui aknaid. Seejärel deemon avaldas ennast ja naine hakkas sisisema nagu madu.

Ma ei talu sisina ülistust. Olen vahel seda kuulnud ja mulle on tundnud, nagu oleksin deemonite keskel. Pole vaja mingeid mõttetu id sundtegevusi.

Sisina peale teadsime, et selles naises on mao vaim, kuna madu on Indias üks jumal, keda eriti naised teenivad. Teda nimetatakse Nagga.

Kobramadu on üks vägevaimaid india jumalaid. Maod

võtavad endale elupaigaks kohti, kus on palju õõnsusi. Naised viivad sinna piima ja kanamune ning madu elab hästi, kui saab igapäevaselt süüa.

Kuid selle taga on tugev kuri vaim. Kui me käskisime Jeesuse nimel seda vaimu väljuda, sai naine vabaks samal hetkel. Ta täitus Püha Vaimuga vahetult pärast seda ja on vaba veel nüüdki.

On õigus küsida Jumalalt, kuidas tegutseda kurjade vaimude juhtumi puhul, sest oleme ka Soomes kurjade vaimude keskel olev rahvas. Meil on usklikena õigus näha, millised vaimuvallad on mingite tegude taga või inimestes.

On aeg avada silmad, ent siiski püsida tasakaalus, et ei hakka nägema vaime kõikides. Kui kõigist usklikest hakatakse välja ajama kurje vaime, ka nii on vahel tehtud, siis on see tasakaalutu tegevus.

1Kr 9:26-27: „*Sellepärast ma jooksen, aga mitte nagu pimesi; ma võitlen, aga mitte nagu tuult pekstes, vaid ma löön oma ihu ja teen ta oma orjaks, et muile jutlustades ma ise ei muutuks väärituks.*”

Võitlusel peab olema eesmärk. Selleks võidakse pidada head koosolekut, mille tarbeks valmistatakse eeskava. See pole aga tegelik eesmärk. Tõeline eesmärk on võita uusi inimesi Jumala kogudusele. Kui see eesmärk puudub, annab vaenlane asemele teisi. Näiteks sellise ülistuse, mis ei ole piibellik.

Täna pakutakse meile pigem eeskava. Taotletakse kaunist esitust ja sisemine inimene ei saa midagi. Kui puudub selge eesmärk ega ole Jumala Vaimu tegevust, minnakse minema sama tühjalt, kui tuldi. Hingede võitmine olgu eesmärgiks. Paulus oli hingi võites eesmärgikeskne kogu aeg.

Mõni isa ja ema peavad kohutavat võitlust selle pärast, et nende lapsed on läinud maailma. Julgustan isasid ja emasid, ärge andke alla. Teie eesmärgiks peab olema, et minu tütar või minu poeg saab usklikuks. Võidelge see võitlus lõpuni.

Aastakümneid tagasi oli Püha Vaimuga täitumine nii oluline, et ei saadetud välja töölisi ilma Püha Vaimu täitumiseta. Nüüd on Püha Vai-

muga ristimise väärtus langenud.

Mõnes koguduses ei saanud olla isegi kooriliige, kui ei olnud Püha Vaimuga täidetud. Oli tähtis, et lauldakse Vaimu võidmises. Täna on olulisem laulda õigesti ja kunstipäraselt. Kõik muu saab tähtsamaks kui Püha Vaimu võidmine.

Mäletan kord, kuidas kuulasin koorilaulu, siis kui olin oma usuelus laevahukus ja olin muutunud külmaks. Olin tulnud kuueaastasena usku, kuid siis tulid kinoskäimised ja muu.

Kui siis koor hakkas laulma laulu, mis tõusis F-ni, mida naishääled välja ei võtnud, siis ma ei hoolinud sellest, kuna see laul tabas sisemust. See lõi kas südamesse ja ma sain uuendatud laulu abil „Pruut, ole valvel”. Selles on veresse kastetud sõnum.

Paneme tähele oma usuelu, et pääseda taevasse. Me ei ole üksnes hetke võitlejad, vaid me võitleme lõpuni. Oled kutsutud võitlema, nii et pärid aukrooni, kui oled ustav lõpuni.

Saagu selgemaks meie eesmärgid, miks ma olen usklik, miks ma midagi teen, et kõigelt oleks jumalik eesmärk. Ilma selleta oleme nagu laastud lainetel. Läheme sinna, kus on midagi uut ja põnevat: kui keegi tuleb Ameerikast, või kus oli voolab ja kullatolmu langeb.

Mida see aitab usuelusel? On parem olla Jumala antud eesmärkides ja kiita Jumalat oma kutsumise pärast. Sa ei pea olema kellegi jälgendaja, vaid ole iseseisev persoon, kel-

lel on oma ülesanne. Ära kadesta teise ülesannet, julge olla sina ise.

On suur võit julgeda olla mina ise. See on paljude jaoks suur võitlus. Isegi vanaduses püütakse veel kedagi matkida. Issand teeb meist personaalsed, kes liidetakse kokku. See on Jumala Püha Vaimu töö.

Aamen.

VÄINO VIIKILÄ

Tagakiusatud

Töö tagakiusatud kogudusega pole kerge. Kes sooviks olla kinni peetud või vangi pandud selle pärast, et ollakse aitas tagakiusatud kristlasi, kes elavad pideva surve all. Nad on valmis andma oma elu ohvriks iga päev.

Tänane autor on **Petr Jašek**, kes tegutseb ICA, Rahvusvahelise Kristliku Assotsiatsiooni saadikuna.

ICA tuleneb sõnadest International Christian Association. See organisatsioon tegutseb erinevate maade Märtrite Hääle kontorite katusorganisatsioonina, mis aitab tagakiusatud vendi ja õdesid kogu maailmas. Seda tööd alustas Richard Wurmbrand aastal 1967. Täna töötatakse pea-aegu 70 maal.

Saadikud valitakse iga kolme aasta tagant. Saadiku tähtsamaks ülesandeks on

toetada Märtrite Hääle kontorite tegevust erinevates maailma kohtades, järgides Richard Wurmbrandi pärandit aidata vaenatud vendi ja õdesid ning rajada uusi kontoreid maades, kus neid veel ei ole.

Olen tšehh, kes kasvas kristlikus peres kommunistlikus Tšehhoslovakkias. Olen elanud 26 aastat kommunismi mõju all. Pastori ja kristlase pojana ei olnud alati kerge.

Kasvasin usklikus peres ja andsin oma elu Kristusele 15aastasena. Varsti pärast seda hakati meid karmilt taga kiusama. Minu vanemad peeti kinni ja viidi ülekuulamistele.

Alguses minu isa töötas võimude poolt tunnustatud kirikus, kuid ta lahkus sealt ja hakkas tegutsema üksnes põrandaaluses koguduses ja koolitama jüngreid, töötades erinevate tunnustuskondade noortega.

Meenutan aegu, kui tagakius oli karmim. Meil oli teatud määral sisemist rõõmu ka siis. Teadsime vaenude saabumist ette ja kui need tulid, ei saa öelda, et nautisime

seda, kuid Issand andis pidevalt rõõmu ka raskematel päevadel. Olukord oli võrreldav jüngritega Apostlite tegude raamatu viienda peatükiga (s 41). Kui neid koheldi halvasti ja taga kiusati, pidasid nad seda eesõiguseks kannatada Kristuse nime pärast ja nad rõõmustasid sellest.

Kommunism on kokkuvarisenud ja Nõukogude Liit lagunenu. Kui Tšehhi vabariigis koitis vabadus, tundus see ootamatu imena. Kohe vabanemise järel kommunistliku diktatuuri kontrollist hakkasime huvi tundma teiste kristlaste vastu, keda vaenatakse.

Olen alati pidanud suureks auks ja eesõiguseks teenida vendi ja õdesid, keda taga kiusatakse. Mõned arvasid, et kommunismi lagunemisega tagakius lõpeb, kuid kristlasi vaenatakse järjepanu üha rohkemates maades.

Meil on nüüd vabadus, saame aidata teisi ja evangeliiserida vabalt. Ütleksin, et meie maal on vabadust isegi rohkem kui Soomes. Peame kindlasti seda eesõiguseks, et

vaenu kogenud tšehhi kristlased ja ka meie nooremad sugupõlvad võivad nüüd teenida neid, keda taga kiusatakse.

Mõeldes mündi teisele küljele, kas kristlased on sama andunud usule nagu kommunismi ajal. Mingis mõttes annab Jeesus Kristus vabaduse, mida ükski valitsus ei saa anda ega ka ära võtta.

Kogesime sisemist vabadust ka kommunismi surve all. Kuid vabadus on hinnatav ka selles mõttes, et inimesed võivad vabalt valida kuulda evangeeliumi ja võtta seda vastu.

Juba 90ndate alguses saime aidata teisi kristlasi. Ise näiteks viisin salaja Piibleid Iraani, Alžeeriasse ja mujale. Olin väga vaimustatud, saades teha sama tööd, mida olid teinud lääne kristlased, ka soomlased siis, kui meie maa oli kommunismi rõhumise all.

Umbes kolm aastat pärast kommunismi kadumist, aastal 1992, kui meie maad nimetati veel Tšehhoslovakkiaaks, rajati meie maale Märtrite Hääl,

mille tööd ma koordineerin.

Olen töötanud USA Märtrite Hääle koordinaatorina Aafrikas. Olin tookord üle vaatamas arvatavalt kolmesada erinevat projekti 27 Aafrika riigis, millest üks oli Nigeeria ja teine Sudaan.

Olen käinud Sudaanis lugematuid kordi, kui see oli veel üks riik. Aitasime vaenatud kristlasi. Lõuna-Sudaani iseisvudes oleme keskendunud üksnes Sudaanile, eriti Nubamägede e Sinise Niiluse piirkonnale, kus kristlasi taga kiusatakse.

Töö viis mind Khartumi detsembris 2015, kui sattusin ise vanglasse. Minul oli olnud eesõigus kogeda vaenu kommunismi all, kuigi see oli teistsugune kui islamimaades kohatud tagakius. Kuid Issand andis mulle eesõiguse saada ise tagakiusatud koos vendade ja õdedega Sudaanis.

Minu reis Sudaani pidi olema lühike rutiinne külastus. Eesmärk oli dokumenteerida kristlaste vastast vaenu Sudaanis nii üksikisiku kui kogukonna

tasemel. Eesmärgiks oli küsitleda Sudaani tagakiusatuid, kuid siis toimus midagi üllatavat.

Oli ette arvata, et mind jälitatakse. Seetõttu korraldasime kohtumised lärmakates restoranides, et vestlusi ei saaks salvestada. Sageli olid kohtumised öösel. Aitasin ühte islami taustaga noort, kes oli haavatud ja vajas ravi.

Ka Sudaani võimude poolt hävitatud kirikutes käisime üksnes öösiti. Reisi lõpus, kui olin viibinud Sudaanis neli päeva, arreteeriti mind lennuväljal, kui mul oli pardakaart juba käes.

Tegelikult oli see suur üllatus ja ma ei pääsenud lennule. Mind viidi salapolitsei peamajja. Mind kuulati üle ligi 24 tundi. Sealt viidi mind neljaks kuuks vanglasse, mille jooksul politsei kuulas mind korduvalt üle.

Süüdistuse esitamine võttis teise neli kuud. Siis algas kohtuprotsess. Sain teada süüdistustest alles siis, kui olin olnud vanglas neli kuud. Seejärel kuulsin esimest korda, et võin saada surmanuhtluse.

Nad olid jälitanud mind pimedas. Neil oli klassikalised rohelised pildid, mis olid tehtud infrapunakaameraga. Nägin pilte juba lennuväljal, kui mind arreteeriti. Siis hakkasin taipama, et olukord oli tõsine. Olin olnud korduvalt kontrollitud enne lahkumist näiteks selles, et ma ei vii raha maalt välja. Näinud pilte, mõistsin, et olukord oli tõsisem kui kunagi varem.

Ei suutnud midagi öelda enda kaitseks. Püüdsin parimal viisil mitte kedagi paljastada. Probleem oli selles, et nad suutsid taastada kustutatud teabe kaamera mälukaardilt ja tühjalt kõvakettalt, mida kasutasin piltide edastamiseks teistele isikutele.

Ma ei suutnud uskuda, kuidas saab taastada informatsiooni tühjendatud kõvakettalt. Neid salapolitsei väljakaevatud materjale kasutati hiljem minu vastu.

Mulle ei olnud üllatus, et mind võidakse jälitada ja vangi panna. Olin teisi selleks ette valmistanud. Julgustasin neid Kristuse ja Pauluse sõnadega, et kõiki, kes tahavad elada jumalakartlikult

Jeesuses Kristuses, kiusatakse taga. Ma ei küsinud Jumalalt: "Miks?" Vaid: "Kui kaua veel?"

Arvasin, et minu olukorrast teatakse kristlikus maailmas. Paljud palvetasid minu eest ja ka mina tundsin, et minu eest palvetatakse. Sattusin samasse vangikongi koos kuue ISISe liikmega. See oli raskeim kogu katsumuses, mitte ülekuulamised.

Olin saanud koolituse, kuidas käituda ülekuulamistel. Minu vanemad olid rääkinud taolisest tegevusest kommunistlikus Tšehhoslovakkias. Raskeim oli see, kui sattusin ühe vangi jaoks arvestatud kongi koos kuue ISISe võitlejaga. Need tulid erinevatest maadest. Nad oleksid võinud vanuse poolest olla minu kõrgeltharitud lapsed, kes esitasid väljakutse minu kristlikule usule.

Samal ajal olid mul suured kannatused. Olin tõsiselt traumeeritud. Kannatasin alatoitluse all. Minu kaal langes esimese kolme kuuga 25 kg. Kannatasin ka tõsise aneemia all. Mul oli sisemine verejooks ja kaotasin umbes

poole oma verest.

Teadmine, et minu eest paljud palvetavad, tuli hiljem. Mind peksti, piinati ja pilgati. Ma kunagi ei teadnud, kus suunast löök tuleb. Kongikaaslased tegid palju lärmi. Öine valgus põles kella kaheni. Mind pani imestama, et suutsin uinuda igal öhtul kell 9.

Pärast nelja kuud sain lugeda esimesi kirju perekonnalt. Alles siis tajusin, et paljud palvetasid minu eest, eriti just kella 9 ja 10 paiku öhtul Sudaani aja järgi.

Koguduse liikmetel oli kasutusel telefonirakendus, mis andis märku teatud kellaajal. Siis inimesed peatusid hetkeks palvetama minu eest. Tänu sellele suutsin magada öhtul kella 9st kella 4ni hommikul, ning samuti palvetada pool tundi enne, kui kõlas moslemite esimene palvekutsung.

ISISe kongikaaslased üldiselt keelasid mul rääkida, välja arvatud siis, kui nad minult midagi küsisid. Küsisin seda vastust Issandalt, tundes ennast nõrgana – nii

füüsiliselt kui emotsionaalselt.

Võin öelda nagu Paulus 2Kr 12:10, et kui oli nõrk, tegi Issand mind tugevaks. Suutsin isegi rääkida evangeeliumi ISISe liikmetele.

Keegi neist oli olnud Osama Bin Ladeni ihukaitsja kaheteistaastasena. Ta oli osalenud kahekümne kopti kristlase ja ühe aafriklase surmamisel Liibüas mererannas veebruaris 2015. Ta ähvardas tappa ka mind.

Rääkisin neile evangeeliumi ja palvetasin nende eest. Suutsin neile väljendada ka Kristuse armastust. Issand kutsus üles pöörama teist põske, kui keegi lööb. See ei tulnud minu poolt loomupäraselt. See ei olnud mina, kes suutis pöörata teise põse. See oli Kristus minus. Palvetasin nende eest. Issand päästis mind nende küünte vahelt just siis, kui nad olid kavatse- nud piinata mind vesipiinami- sega.

Muidugi olid nad uhked selle üle, et nad on moslemid. Rääkisin neile tunnistuse noorest nigeeria naisest.

Tema abikaasa oli tapetud mõõgaga tema silma all. Naine ise sai raskeid haavu. Tema kõri oli püütud läbi löi- gata, kuid ta jäi ellu.

Kui ma rääkisin neile sellest juhtumist, hakkasid nad minu üllatuseks keset jutustust naerma ja väljen- dama oma emotsioone nigeer- lase kui “valeusulise” surma puhul. Radikaalse islamiga kokkupuude on vaimulik sõda.

Suutsin rääkida neile evan- geeliumi. Kui nad küsisid, mida kristlane peab tegema, vastasin, et kristlased ei pea ära teenima päästet. Kui arvatakse võivat päästet ära teenida, eksitakse rängalt. Meile piisab usust, et Jeesus suri meie pattude eest ja seetõttu võib saada patud andeks. Peale selle suri Issand Jeesus selleks, et vabastada meid patust. See erineb islamist täielikult.

Ma ei oska öelda, kas toi- mus midagi nende mõtle- mises, kuid mitmel puhul jäid nad vaikseks ja üksnes kuulasid, kui rääkisin evan- geeliumi. Palvetan kõigi nende eest. Palun ka teil pal-

vetada nende kuue ISISe liikme eest. Jeesus käskis armastada vaenlasi. Ristiusk on ainus usund, mis õpetab armastama vaenlasi. Julgustan kristlasi palvetama tagakiusatute eest.

Nagu teate, peksti ja piinati Richard Wumbrandi väga julgalt Rumeenia vanglas. Tema jalataldu peksti nii metsikult, et ta ei saanud enam kunagi kasutada kingi. Ta käis tuhvlitega. Ta ütles: "Samal ajal kui minu jalataldu peksti, karjusin oma suuga."

Meie lääne vabades maades saame olla hääleks neile, kellel ei ole häält. Võime hüüda nende eest, kelle hääl ei kostu. See on meile kristlastena suurepärane võimalus.

Kui olin olnud neli kuud vanglas, vabanesin sealt just siis, kui ISISe mehed kavatsesid teha mulle vesi-piinamist. Tundsin ennast nagu Taaniel lõukoorte koopast vabanedes. Kui mind tuldi ära viima, vaatasid mehed mind suu lahti üksnes selle erinevusega, et Issand oli

sulgenud lõvide suu. Nad ei suutnud uskuda, et mind viidi ära ega saanud nad mind enam piinata.

Sattusin üksikkongi, millega karistati mind, kuigi karistus oleksid pidanud saama nemad. Üksikkongis isegi valvurid piinasid mind. Nad lasid jääkülma õhku kongi kogu öö.

Esimesed kuud olin väga isekas. Mõtlesin üksnes vabanemisele. Kuid Issand avas minu vaimulikud silmad selles uues vanglas. Juhatasin 12 Eritrea põgenikku Jeesuse juurde. Püha Vaim juhtis mind rääkima neile evangeeliumi. Järgmisel hommikul viidi nad ära. Ma ei näinud neid enam.

Seejärel hakkasin evangeliseerima vanglas. Mind karistati uuesti, sest moslemeid ei tohi vanglas evangeliseerida, samuti nagu ka väljaspool vanglat. Mind asetati isolatsiooni. Siis valmistas Issand mulle midagi uut.

Olin olnud 5 kuud ilma Piiblita. Siis Tšehhi konsulaadi ametnik tõi mulle selle Piibli. Ma ei suutnud

uskuda oma silmi. Mul oli suur nälg Jumala sõna järgi. Hakkasin seda kohe lugema. Lugesin Piibli läbi kolme nädalaga. Olin üllatunud, kuidas Püha Vaim andis ilmutusi ja avas Jumala sõna täiesti uuest vaatenurgast.

Püüdsin kellegi märkamata oma mõtteid üles kirjutada. Mõtlesin, miks on minul selline eesõigus. Kujuta ette, et sul pole muud teha, kui lugeda Piiblit. Soovitan soojalt kõigile vähemalt korra lugeda Piiblit intensiivselt.

Sain vastuse kolm kuud hiljem. Mind siirdati veelkord uude vanglasse, kuna algas kohtumõistmine. See kestis pool aastat. Mulle mõisteti eluaegne vanglakaristus. Kaks sudaani venda sai 12 aasta pikkuse vangistuse.

Meid viidi al Huda vanglasse. Seal oli mitu mošeed ja üks väike kabel vangidele, kes ei olnud moslemid. Sain pool aastat pidada neid vanglajutlusi, mida Issand oli mulle juba varem andnud. Mitmed ilma tuleviku välja vaateta ja lootusetud selle maailma unustatud kogesid, kuidas evangeelium muutis

nende elu täielikult.

Sel ajal lõpetasin muretsemise selle pärast, kui kaua vangistus kestab. Teadsin juba, et Issand kontrollib kõike. Issanda käes olid meie kongide võtmed. Need kuus kuud olid minu elu parimad. Ma pole kunagi näinud nii palju uskutulnuid, kui jutlustades selles vanglakabelis.

Julgustan lugejaid palvetama veelgi vanglas olevate vendade ja õdede eest. Apostel Paulus annab hea nõuande, kuidas peaksime palvetama. Ta julgustab Efeslastele 6:18-20 palvetama enda eest, et Issand annaks temale õiged sõnad ja julguse kuulutada evangeeliumi. Ta ütleb enese olevat evangeeliumi saadiku ahelates. Ka meie olime korduvalt ahelates. Paulus ütleb 2Tm 2:8 enese olevat ahelates nagu kurjategija – kuid Jumala sõna ei ole aheldatud.

Paljud kristlased palvetasid minu eest. Olin siis juba saanud perekonnalt kirju. Ligi pool miljonit kristlast kirjutas alla üleskutsele, mille oli koostanud CitizenGo organisatsioon.

Ka paljud soome kristlased saatsid minule julgustuskirju – või protestikaarte erinevate riikide Sudaani saatkondadesse kogu maailmas. Minu vangistuse ajal saadeti ilmselt sadu tuhandeid kirju ka Euroopa parlamenti, sest see tegi avalduse, milles nõuti meie vabastamist.

Sel ajal suutsime veidi jälgida sündmusi ka väljaspool, kuigi teadsime, et Issand valitseb kõike. Tema on see, kes korraldab kõik asjad. Kui nägime, et kristlased koos palvetasid ja paastusid meie eest ning toetasid meid, julgustas see palju.

Õppisin vanglas mitmeid asju nagu Js 48:10: *“Vaata, ma olen sind sulatanud... ma olen sind proovinud viletsuse ahjus.”*

Seoses sellega tajud, mis elus vajab parandamist või muutmist. Taipad, et oleksid pidanud tegema mitmeid asju, mida jätsid tegemata. Püha Vaim näitas minule isiklikult, et olin lubanud paljudele kanda neid palvetes, kuid ei olnud selles ustav. Otsustasin vanglas, et vabanenult julgustan kristlasi palvetama oma

vendade ja õdede eest.

Jumal on kõikväeline, kõiketeadja ja kõikjal ligiolev. Ta on osaduse Jumal, kes soovib kuulda meid palvetamas. Seetõttu julgustan kristlasi appi hüüdma tagakiusatute eest.

Vahel küsitakse, kuidas valmistuda tagakiusuks. Mul on lihtne nõuanne. Püsige Kristuses. See tähendab püsimist tema sõnas, koguduse osaduses ja palvetes, lähedases suhtes Jumalaga. Siis me ei pea olema mures tagakiusu pärast, mida kohtame.

Kui soovime järgida Kristust, saame tagakiusatavaks. Nii ütleb sõna. Issand on lubanud anda jõu taluda tagakiusu.

Kogesin Issanda ligiolu vanglas väga reaalselt ja võib öelda, et lausa füüsiliselt. See on midagi, mille järgi nüüd igatsen. Igatsen ka aega, et lugeda Piiblit. On väga hea avada oma elu Jumala sõnale ja Püha Vaimu tööle.

PETR JAŠEK

Bruce'i lugu

Sid Rothi vestlus **Bruce van Nattaga**

SR: Tere tulemast minu maailma, mis on loomulikult üleloomulik. Minu tänane külaline oli lapsepõlves seksuaalse ärakasutamise ohver. Noorukina sai ta tunda, kuidas Jeesus sõna otseses mõttes tuli teda kallistama. Selle tulemusena paranes hetkega kogu tema valu ja ärakasutamistunne.

Nüüd, kui ta räägib, võivad kuulajad tunda sedasama. Kallistus viis ära valu ja andis asemele midagi paremat. Ta tegutseb nüüd loovate imede valdkonnas. Ta elas oma elus läbi kõige loovama ime, mida olen kunagi uurinud.

Kuule, Bruce, tean, et lapsena olid seksuaalse ärakasutamise ohver. Olid liikumas hävingu suunas. Sa ei käinud kirikus. Läksid esimest ja viimast korda pühapäevakooli koos vanavanematega. Seal sa kuulsid, et Jeesus armastab sind. Selle järel nutsid oma voodis. Miks sa nutsid?

BN: Tundsin häbi ja süütunnet, olin hirmul. Tundsin seksuaalse ärakasutamise poolt tekitatud tundeid.

SR: Küsin kohe Bruce'ilt ühe küsimuse. Paljud on saanud terveks vaid kuuldes Bruce'i lugu. Mis siis juhtus?

BN: Pühapäevakooli õpetaja rääkis loo sellest, kuidas Jeesus kallistas lapsi. Mõni kuu hiljem tundsin häbi, süütunnet ja hirmu. Seejärel meenus mulle see lugu. Ma teadsin, et ei saa kusagilt tähelepanu või armastust. Palvetasin siis: „Jeesus, kui oled olemas, tule ja kallista mind nii nagu sa kallistasid lapsi selles loos.“

Samal hetkel tõsteti mind voodilt üles ja tundsin, kuidas keegi kallistas mind kogu pikuses. See oli palju enam kui vaid füüsiline kallistus. Mul oli tunne, nagu oleks mu peale kallatud vedelat armastust, mis kattis mind pealaest jalataldadeni. Kogu hirm, häbi ja süütunne hakkasid kaduma. Jäin rahulikult magama. Ärkasin hommikul ja ütlesin: „Selles Jeesuse jutus on mingi iva sees.“

SR: Novembris 2006 üritas saatan sind tappa. Tegelikult tal isegi õnnestus see. Bruce suri. Mis sinuga juhtus?

BN: Töötasin metsaveoauto all. Üks teine mehaanik võttis auto alt ühe esiratta. Ta ei kasutanud mingeid liikumist takistavaid turvavahendeid. Kuigi teadsin seda, läksin siiski auto alla. Olin pikali auto kõige madalama osa all. Esisilla kaal oli umbes 5000 kg. Palusin kolleegil mootor välja lülitada. Seejärel auto hakkas liikuma, nii et esisild kukkus mu peale otsekui giljotiin. Mu keha läks sisuliselt pooleks ja verd pritsis. Hüüdsin kaks korda: „Jeesus, aita mind!“ Nägin, et esisild oli tunginud mu kehasse umbes 5 cm sügavuselt.

SR: Mis su siseelunditega juhtus?

BN: Põrn, kõhunääre ja siseelundid lõmastusid. Selgroolüli murdus. Peamised veresooned katkesid viiest kohast. Tundusin endale otsekui lame, joonistatud kujutis. Mõtlesin nii, kui nägin end täiesti kokkusurutuna. Olin vajumas šokiseisundisse. Hüüdsin oma töökaaslasi, et

nad tõmbaksid mind auto alt välja. Selle juures voolasin sisuliselt verest tühjaks, kuna veoauto oli hoidnud mu ihu suletuna.

Piirkonnas töötas vabatahtlik päästeamet, kuhu kolleeg helistas. Kohale tuli rohkem mehi. Vastasin teadvuse kaotamise piiril olles nende küsimustele. Seejärel jäi mu süda seisma. Tundsin, kuidas see peatus.

Seejärel hing väljus kehast ja tõusis üles. Nägin kogu ülalkirjeldatud olukorda ülevalt. Mu enesetunne seal lae all olles oli väga hea. Kogu hirm ja valu olid kadunud. Tundsin varem mittekogetud rahu. Ülalt nägin oma keha kõrval kahte 2,5 meetri pikkust ingliti. Nad olid paari pea jagu pikemad kui teised mehed. Neil olid laiad õlad ja erevalged riided. Nende käed olid minu selles kohas, mis oli vigastatud.

Kõige viimasena saabus paigale äsja usklikuks saanud Shanon. Ta tuli inglite vahele ja katsus mu pulssi. Shanon küsis meestelt mu nime ja need vastasid, et olen Bruce van Natta. Ta oli olnud sel-

leks ajaks üksnes kaks kuud usklik. Ta hakkas lööma mulle vastu põski ja ütles: „Bruce, ärka üles, tee silmad lahti!“

Nägin ülalt, kuidas teised vaatasid teda imestunult. Keegi ei üritanud teha kunstlikku hingamist või kasutada defibrillaatorit. Ta üksnes patsutas mulle põskedele ja ütles: „Ava silmad!“

Samal hetkel tuli mu hing kehasse tagasi ja tundsin tohutut valu. Tundus, nagu oleks veoauto mu peale kukkunud. Ei tahtnud seda valu ja sel hetkel jäi süda jälle seisma. Hing lahkus uuesti kehast ja tõusis üles eredasse tunnelisse. Sirutusin tunneli lõpus paistva ereda valguse poole. Teadsin, et see on taevast. See tundus imelisena.

Samal hetkel kuulsin, et mind kutsuti tagasi ja hing läks jälle kehasse. Me ei mõista alati, millise väe võib Jumal anda noortele uslikele. Hing tuli tagasi kehasse ja tundsin samal hetkel jälle valu. Rahu muutus valutundeks.

Jumal ütles mulle: „Kui tahad elada, pead võitlema.

See saab olema ränk võitlus“. Jumala hääli tundus olevat rahulik. Jumal annab meile võimaluse valida. Valu oli liiga suur ja ma ütlesin ei.

Süda peatus jälle ja hing läks taas kehast välja. Minnes üles tunneli poole, kuulsin veelkord selle noore uskliku sõnu. Ta kutsus mu hinge uuesti tagasi kehasse. Mulle ei meeldinud see naine üldse. Ta ütles: „Olite surmaväravais. Kas teil on perekonda, kelle nimel võidelda?“

Teadsin oma sisimas, et Jumal rääkis minuga tema kaudu. Te meenutas mulle mu abikaasat ja nelja last. Võitlesin nende nimel. Mind viidi haiglasse.

SR: Arstid ei uskunud, et sa elad järgmise päevani. Aga sa jäid ometi ellu. Sulle ennustati umbes aasta eluaega. Aga sinu elu oleks olnud ometi üks suur kannatus. Su abikaasa ja sõbrad palvetasid su eest. Ja siis tuli üks mees ja pani oma käed su peale. Mis siis juhtus?

BN: Täiskasvanud mehel on umbes 6 m peensoolt. Minu peensool oli nii katki, et sellest jäi järgi üksnes 60 cm.

Mind toideti veenisiseselt ja seetõttu nad ütlesid, et ma ei jää elama. Kaotasin oma kaalust 30 kg ja olin suremas. Minu eest tuli palvetama Bruce Carlsoni nimeline mees. Olin nende koguduse eestpalvenimekirjas. Jumal äratas ta kahel hommikul järjest ja ütles: „Mine ja palveta!“

Ta pani oma käed mu peale ja hakkas rääkima nagu Jeesus mäele: „Käsin sind, peensool, kasvada üleloomulikult Jeesuse nimel!“

Mul oli tunne nagu oleksin oma otsaesisega puudutanud elektrikarjust. Vägi hakkas voolama otsa eest kõhtu. Tundsin kõhus pöörlevat liikumist. Ütlesin enda kõrval seisvale mehele: „Otsekui madu oleks ennast mu kõhus kerasse keeranud.“

Arstid olid varasemalt teinud mitmeid röntgenpilte. Hilisemas kontrollis aga avastati, et mul on kümme meetrit peensoolt. See oli otsene loov ime.

SR: Üllatuslikult kutsus History Channel Bruce'i intervjuule – rääkima toimunud imest. Bruce ei teadnud,

et teda peetakse petiseks ja nad tahtsid teda paljastada. TV töötajad uurisid asja. Mida nad ütlesid?

BN: Lõpuks nad tunnistasid, et see oli ime. Nad olid ateistid.

Sid: Ateistid?

BN: Jah. Nad ei saanud eitada meditsiinilisi tõendeid. Nad ei uskunud taevakogemust ega ingleid. Kuid keegi ei olnud veel viie purunenud arteriga ellu jäänud.

SR: Nad pidid siis möönma, et tegemist oli meditsiinilise imega. Ja neid saadakse näha üha enam. Sind kutsuti kogudusse, kus ei olnud kunagi imesid toimunud. Kohtusid seal Jeesusega. Mis juhtus?

BN: Selles koguduses ei olnud inimesed enne tulnud eestpalvele. Kutsusime ette seljavalu käes kannatavaid inimesi. Jumal käskis mul palvetada esimese inimese eest. See paranes hetkeliselt ja oli põnevil.

Jumala juhtimisel palusin temal palvetada järgmise inimese eest. Püha Vaim käskis mul tõmbuda kõrvale. Inimesed palvetasid üksteise eest ja kõik said terveks.

Järsku nägin kirkast valgust, see oli Jeesus. Enne kui isegi tajusin, olin kummargil põrandal. Jumala vägi oli nii võimas. Jeesus ütles: „Tule, istu mu kõrval.“

Tõusin ettevaatlikult. Ta istus minust vasakul. Inimesed palvetasid meie ees. Ta näitas nende suunas parema käega ja ütles: „Kas sa näed neid? Nad isegi ei märka, et oled lahkunud.“

Hetkeks see puudutas. See oli uhkuse kontroll. Jeesus ei lasknud oma kätt alla. Ta ütles: „Tahan, et sütitaksid inimesi eri kohtades nii, et ka nemad jagaksid sama sõnumit. Püha Vaim järgib neid, kes tahavad seda.“

Lõpuks ta ütles: „Inimesed ei vaja superkangelasest evangelisti. Nad peavad teadma seda, et Mina armastan neid ja et tahan vastata nende palvetele.“

SR: Bruce on näinud nii palju loovaid imesid. Kõige toredam on see, kuidas ta varustab inimesi võimega tegema samamoodi. See on tema ülesanne. Mõned inimesed on kutsutud imesid

ja tunnustähti tegevateks evangelistideks. Bruce soovib, et ka sina saaksid loovate imede armuanni. Kas sa räägiksid lühidalt veel ühest beebist, kella ema...?

BN: Loomulikult. Raamatus „Imeline elu“ räägitakse palverelvadest ja hiiglastest. Raamat õpetab inimesi, kuidas saada palve meelevald.

Ühes New Yorgi koguduses, mida külastan iga-aastaselt, kasutas üks pere seda raamatut kodugrupis. Sellel naisel oli 9 korda rasedus katkenud. Õpetasin neid, kuidas küsida palves endale last. Nad palvetasid ja neile sündis laps, kelle rinnak oli sisse langed. Siin on pilt sellest lapsest. Jumal ütles naisele: „Palveta oma lapse eest ja tee pilt.“

Ta palvetas oma beebi eest nii nagu raamatus ja Piiblis on õpetatud. Järgmisel hommikul ärkas mees, et vahetada beebi mähkmeid. Nad võtsid lapsel riided seljast ja siin on sellest pilt. Laps oli täiesti terve.

SR: Saate aru, Bruce ei palvetanud nende inimeste eest.

Jeesus ütles: „Süüta vaid tuli ja vaata, mida ma teen inimeste kaudu.“ Kas sa tahad, et ta sütitaks tule ka sinus?

Bruce, oled mõistnud midagi, millest paljud ei soovi rääkida. Mis on imede ja võitude ning Jumala töotuste täitumise võtmeks? Kas sa räägiksid meile sellest?

BN: Olen oma teenistuses palvetanud paljude haigete eest ja aidanud inimesi. Jumal on näidanud mulle, et paljud soovivad, et Jeesus päästaks neid. Nad vajavad abi abielus, majandusasjades ja haigustes. Kuid nad ei soovi Jeesust oma Issandaks. Jumal kutsus mind seda uurima. Me võime näha, et sõna „Issand“ on Piiblis kirjas 8000 korral. Sõna „Päästja“ aga umbes 50 korda.

Siit on ka selge, mida Jumal peab tähtsamaks. „Issand“ viitab üksnes Jumala olemusele ja „Päästja“ sellele, mida ta teeb. Inimesed küsivad meilt, kui palju maksab see, et ma palvetaksin haige naise eest ja teeksin ime. Isegi nemad tulevad meie juurde, et saada abi

oma haigustes. Nad usuvad, et meil on midagi ja soovivad seda meilt osta. Inimesed soovivad Jeesuselt abi, kuid ei taha teda vastu võtta Issandana.

Kahjuks mõtlevad nii ka paljud kristlased. Jeesus ütles (Lk 9:23): „*Kui keegi tahab käia minu järel, siis ta salaku oma mina ja võtku oma rist päevast päeva enese peale ja järgnegu mulle.*“ Ma ei ole kunagi kuulnud, et sellest räägitakse kogudustes. Mind ei kutsuta sageli selle sõnumi kuulutamise järel enam tagasi.

SR: Meile oled sa alati teretulnud.

BN: Kui laseme Jeesusel saada meie Issandaks, anname temale võimaluse. Issand tähendab valitsejat. Päästja aga päästab meid kurjast. Sageli kasutame sõna Issand teadmata, mida see tähendab. Me peame andma temale kogu meelevalla meie otsuste üle. Kellega abiellun? Millise töökoha valin? Me arvame, et teame ise paremini. Laseme Jumalal tulla üksnes teatud elualale, aga teise osa sulgeme tema eest.

SR: Palun veel sind, et sa palvetaksid, et me kogeksime Jeesuse kallistust nii, et millelgi muul ei oleks enam tähendust.

BN: Täna, Issand, et sina tead igat juuksekarva meie peas. Nii tahad sa öelda meile, et sina tead iga väiksematki detaili meie elust. Palume sind, et sina tuleksid. Palun, et kõik vaatajad ja kohalolijad võiksid Sinu vastu võtta. Issand, emba meid nii, et saaksime selgelt tunda sinu ligiolu.

Issand, anna andeks, kui oleme tahtnud Sind näha üks-

nes Päästjana ega ole lasknud Sul saada meie Issandaks. Ava meie vaimulikud silmad ja kõrvad. Muuda meid alandlikuks ja näita meile, millistelt aladelt oleme Sinu välja jätnud. Näita meile, millistele elualadele peaksime Su sisse laskma, et Sina oleksid meie Issand ja valitseja. Issand, palun, et me võiksim jagada seda üleloomulikkude õnnistust kõigile meie läheduses, et Sinu riik kasvaks. Palvetan Jeesuse nimel. Aamen.

Saates „Yliluonnollista”

Misjonipiloodiks Kolumbias

Noorena palus Russell Stendal ohtliku palve. See muutis nii tema kui kogu ta pere elu. See ei olnud ainus kord, mil Jumal üllatas Russellit. Intervjuus Greg Musselmaniga Märtrite Hääldest rääkis ta hämmastavaid lugusid oma elust Kolumbia misjonärina.

Russell Stendal on elus kogenud tagakiusu oma kristliku usu tõttu. 28aastasena rööviti ta Kolumbia mässu-

liste poolt. Täna on ta olnud üle 55 aasta misjonär. See kõik sai alguse lapsepõlves.

Unistasin noorena saada misjonäriks. Kui olin nelja-aastane, tahtis isa mu silmaringi laiendada, kuid tõi mulle töölt tulles vale pildiraamatu. Ta arvas, et tõi mulle *National Geographicu* ajakirja. Toodud raamatu nimeks oli hoopis "Oru ärka-

mine". Tegelikult oli see vabakutselise fotograafi ajakiri, mis näitas tõde elust, mis polnud just ilus: raske töö, vaesus, alkoholism, meeleheide, matšeeite-võitlused.

Viimane pilt oli võikaim: verine läbipekstud joobnud mees, kes lamas kraavis. Ta oli raisanud kogu oma teenitud raha. Tal ei olnud midagi ja ta läks linnast koju tühjade taskutega, kus ootas kuus kuni kaheksa alatoidetud väikelast usse täis punnkõhuga ja naise lootusetu pilk. Pealkirjaks oli: "Neil inimestel ei ole mingit lootust."

Küsisin isalt, miks nad selliselt elavad. Isa vastas, et nad ei oska teisiti.

"Miks nad ei oska?" jätkasin.

"Keegi ei ole neile rääkinud Jeesusest Kristusest."

"Miks ei ole keegi läinud?" küsisin.

"Keegi ei hooli nendest inimestest ega armasta neid piisavalt, et rääkida neile evangeeliumi."

"Sa ju hoolid, isa?" ütlesin.

"Hoolin," vastas isa.

"Lähme siis neid aitama," ütlesin.

Lugu võttis ootamatu pöörde ning isa ei teadnud, mida teha. Tal oli tasuv töö valitsuse suure ehitusprojektiga. Ta tahtis õpetada mulle misjonäriks olemist, mistõttu ta ütles: "Russ, kui kasvad suureks, võib sinust saada misjonär."

Lugu ei lõppenud sellega. Ta õpetas mind palvetama. Ronisin talle süle, põlvitasin ja palvetasin nii valjult, et mu ema kuulis seda kööki: "Kallis Jumal, palun saada mu vanemad misjonärideks, et ma ei peaks ootama, kuni ma suureks kasvan."

Ema ütles, et ta mäletab, kuidas kuulis seda palvet kööki. Mu isa mõtles hirmuga, et seda palvet võetakse kuulda ning sellele vastatakse.

Palvetamisest oli möödunud neli aastat. Mu isa loobus oma tööst, läbis väljaõppe ning sai magistrikraadi lingvistikas ja antropoloogias ning me reisisime Kolumbiasse koos Wycliffe'i piiblitõlkijatega.

Lapsena olid me kangelasteks loomulikult misjonäridest piloodid. Tahtsin ka ise selleks saada. Pealegi oli mu isa piloot. Mõni aeg hiljem

sain piloodi litsentsi.

Mul pidi olema kokkusaamine inimestega, kes vajasis abi. Selle asemel mind hoopis rööviti. Olin palvetanud, et Jumal viiks evangeeliumi FARC'i partisanidele. Tegin seda järjepanu kuus kuud. Kui mind kinni võeti ja seoti puu külge laagri keskel, küsisin Jumalalt, miks ta ei kaitsnud mind.

Sain vastuseks, et olen ise palunud, et evangeelium jõuaks selle kogukonnani. Seal ma siis olin. Hakkasin mõningatele kuulutama.

Selle inimröövi kestel üks FARC'i juhtkonnast, kes kuulus vaimulikku harusse, teatas FARC'i juhile, et nad teevad kohutava vea, kuna meie pere on palju aidanud Kolumbia pärismaalasi. See mees tunnistas oma viga ja vabastas mind pärast viit kuud kinnipidamist.

Meil arenes raadioteenistus. Viskasin lennukilt alla Galcom'i raadiosid ja Piibleid FARC'i territooriumile. Mõte sai algus sellest, et kui mind rööviti, siis avastasin, et igaüks kandis seal väikest

raadiosaatjat. Soovisin hankida lühilaineraadiosid, mis kataksid kogu Kolumbia. Meile öeldi, et me oleme väike misjonäripere ning me ei saa seda teha, kuna suured teenistusedki ei suuda seda. Pealegi oli Kolumbia valitsus kõrvaldanud lühilainejaamad, kuna ei pidanud vajalikuks neid käigus hoida, sest need lähevad liiga kalliks.

Ehitasime isetehtud lühilainesaatja. Unistus jagada lühilaineraadiosid täitus, kui ma tegin koostööd Gagaga, Kanada tootjaga. Leidsin sponsor, kes toetas 120 000 päikesepatareiga raadio ostu. Raadiosid jagati Kolumbia konflikti mõlemale osapoolele. See mängis suurt osa aastakümnete pikkuse vägivalda lõpetamises.

Sain korduvalt tapmisähvardusi, kuid ei taha asuda elama kusagile mujale.

Oleme veendunud, et Jumal tahab, et oleme siin. Jutt pole üksnes minust, vaid kogu perest ja laiendatud perest. Mul on neli last, kaks väimeest ja kuus lapselast, kellel kõigil on sama visioon jääda sinna kuni elu lõpuni.

